

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **M. S.**, zast. JUDr. Ivanem Juřenou, advokátem se sídlem Nábřeží 599, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** Navláčil stavební firma s. r. o., se sídlem Bartošova 5532, Zlín, zast. JUDr. Stanislavem Knotkem, advokátem se sídlem Kvítková 1569, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 6. 2019, č. j. 62 A 45/2018 – 114, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2018, č. j. KUZL 1555/2018, sp. zn. KUSP 73000/2017 ÚP-Do. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a současně potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlín, odboru stavebních a dopravních řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 6. 2017, č. j. MMZL 065324/2017, sp. zn. MMZL-SÚ-167979/2014/Čal, kterým správní orgán I. stupně povolil výjimku z § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, podle § 169 odst. 3, 5 a 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017, pro stavbu „Rezidence – Pod Stráněmi – Zlín“ (výjimka ze vzájemných odstupů protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení). Správní orgán I. stupně současně tímto rozhodnutím rozhodl o umístění stavby „Rezidence – Pod Stráněmi – Zlín,“ stanovil podmínky pro její umístění a provedení, jakož i podmínky pro projektovou přístavbu a užívání stavby.

[2] Společně s kasační stížností podala stěžovatelka návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodnila tvrzením, že výkonem práv vyplývajících z napadeného rozhodnutí může nepochybně dojít ke vzniku nenapravitelných škod na jejím majetku. Stěžovatelka je dle svých slov přesvědčena, že výkonem rozhodnutí může dojít k dalšímu sesuvu a zasažení skleníků umístěných v blízkosti sesuvu.

[4] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížností nevyjádřil. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaný v řízení před krajským soudem k návrhu

stěžovatelky na přiznání odkladného účinku žaloby uvedl pouze to, že s jeho přiznáním nesouhlasí.

[5] Osoba zúčastněná na řízení k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti uvedla, že s jeho přiznáním nesouhlasí. Již před krajským soudem byly návrhy stěžovatelky na přiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí žalovaného vždy zamítnuty. Stěžovatelka neuvedla žádné nové skutečnosti, které by odůvodnily jeho přiznání v řízení o kasační stížnosti. Nedošlo přitom k žádné změně poměrů oproti stavu, který zde byl v době rozhodování krajského soudu. Stěžovatelka podle názoru osoby zúčastněné na řízení žádným způsobem nedokládá, v čem spatřuje újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. K tvrzenému sesuvu podle jejího názoru vůbec nedochází, svah má stabilní charakter po celou dobu, po kterou pozemky u tohoto svahu vlastní (od roku 2012).

[6] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatelky přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelkou a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[9] Stěžovatelka, která přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na ní, aby konkretizovala a doložila (prokázala), jakou konkrétní újmu by pro ni výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatelku vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74).

[10] Stěžovatelka svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila pouze svým přesvědčením, že výkonem rozhodnutí (tj. umístěním stavby a navazujícím zahájením stavebních prací) může dojít k dalšímu sesuvu a zasažení skleníků umístěných v blízkosti sesuvu. Toto své přesvědčení však ničím nepodložila. Návrh na přiznání odkladného účinku, shodně jako v řízení před krajským soudem, odůvodnila pouze svými subjektivními přesvědčeními.

[11] Nejvyššímu správnímu soudu za této situace nezbyvá než konstatovat, že v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané stěžovatelkou proti rozsudku krajského soudu stěžovatelka nedoložila, jakou konkrétní újmu by pro ni výkon napadeného rozhodnutí znamenal.

pokračování

[12] Pokud jde o splnění druhé zákonné podmínky, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, zde Nejvyšší správní soud vychází z povahy věci a z obsahu soudního a správního spisu, včetně vyjádření žalovaného správního orgánu., příp. osoby zúčastněné na řízení. Vzhledem k tomu, že nebyla splněna podmínka nepoměrně větší újmy na straně stěžovatelky, Nejvyšší správní soud již případný rozpor s důležitým veřejným zájmem nezkoumal.

[13] Nejvyšší správní soud proto dle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

[14] Současně s ohledem na povahu projednávané věci, která se týká výkonu práv vyplývajících z územního rozhodnutí, na základě kterého bylo v průběhu řízení před krajským soudem vydáno dne 15. 3. 2019 správním orgánem I. stupně stavební povolení, č. j. MMZL 030928/2019, sp. zn. MMZL-SÚ-164836/2018/Čal, považuje Nejvyšší správní soud za korektní poznamenat, že o kasační stížnosti rozhodne přednostně – mimo pořadí věcí dříve napadlých dle § 56 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu